REVISTA FAMÍLIES

ABRIL 2026

INFORMACIÓ IMPORTANT

- **Del divendres 3 al dilluns 6 d'abril**: Ateneu Divers tancat pel viatge de setmana santa
- **Divendres 10 d'abril**: Ateneu Divers tancat per reunió d'equip.

On trobar-nos?

Web: www.ateneudivers.cat
Correu electrònic: ateneudivers@ateneudivers.cat
Telèfon: 93 237 27 16
Local: Carrer Mossèn Batlle, 5, Local 2, Barcelona

Horari d'atenció

Dimarts a dijous
de 17:00 a 19:30

CONTINGUTS

ARTICLES

EDITORIAL 3
Per Laura González

SECCIÓ “NO, NO M’HE FUMAT RES” 5
Per Laura González

L’ASSISTENCIA PERSONAL SUPORT CLAU PER A PROJECTES DE VIDA INDEPENDENT 7
Per Maite Ruiz

UNA GOTA DE CALMANT EN UN MAR DE TRISTESA 9
Per Esther Centelles

POESIA 11
Per Josep Batllori Corominas

MARIUS I JEANNETTE: UNA ODA A L'AMOR I A LA DIGNITAT OBRERA 12
Per Markox

ACTIVITATS MES D’ABRIL OBERTES A LA CIUTADANIA 14

EDITORIAL · ABRIL 2026

RESPONSABILITAT I CONSCIÈNCIA EN UN MÓN GLOBAL

Autora: **Laura González**

Vivim en un moment marcat per la incertesa, els conflictes i un soroll constant que sembla no donar treva. Les notícies arriben sense pausa, els esdeveniments globals es precipiten i els equilibris polítics i econòmics es transformen davant dels nostres ulls. Guerres, tensions internacionals, crisis energètiques… tot apunta a un canvi profund, no puntual, sinó estructural. Possiblement estem assistint al naixement d'un nou ordre mundial.

Però aquest context no només redefineix mapes o aliances. També redefineix la manera com vivim. Sense adonar-nos-en, aquesta inestabilitat global es filtra en la nostra quotidianitat: en els preus, en les oportunitats, en la percepció de seguretat… però també en el nostre estat emocional. El que passa lluny deixa de ser distant perquè, d'alguna manera, s'instal·la dins nostre.

Apareix així una sensació difusa però persistent: la de viure en tensió. Una inquietud que no sempre sabem explicar, però que condiciona com pensem, com decidim i com ens projectem cap al futur. En aquest escenari, és fàcil quedar atrapats en una dinàmica d'alerta constant, de sobreinformació i de desconnexió del present.

Quan el conflicte esdevé part del paisatge quotidià, correm el risc d'acostumar-nos-hi. La guerra deixa de ser una excepció per convertir-se en un element més del flux informatiu. I el que es normalitza, deixa de qüestionar-se. Aquesta normalització no és només política o mediàtica, també és emocional. Ens protegim, sovint de manera inconscient, generant distància. Veiem, però no sempre sentim. Sabem, però no sempre comprenem. I així, a poc a poc, el món pot començar a perdre profunditat.

Davant d'aquest context, la consciència esdevé una eina central. No com una idea abstracta, sinó com una pràctica quotidiana. Ser conscients avui implica voler entendre què està passant, no quedar-se només en titulars, qüestionar relats simplistes i no caure en la indiferència. Implica reconèixer que el que passa al món també ens afecta i ens implica.

Però la consciència també té una altra dimensió, igual d'important: la capacitat d'estar presents.

En un món que ens empeny constantment cap a fora (cap a la preocupació pel futur, cap a la saturació informativa, cap al soroll), tornar a l'aquí i ara no és una evasió, sinó una forma de resistència.

EDITORIAL · ABRIL 2026

Fer un exercici diari de presència no vol dir ignorar el que passa al món. Vol dir evitar que el caos extern ocupi tot l'espai mental. Vol dir no viure permanentment des de la por, la incertesa o la impotència davant d'allò que no podem controlar. Quan tota l'atenció està posada en el que passa fora, correm el risc de desconnectar del que sí que tenim a l'abast: les relacions, les decisions quotidianes, la capacitat d'acció real.

- Ser presents és, per tant, un acte de consciència.
- És reconèixer el context global sense quedar-ne absorbits.
- És informar-se sense saturar-se.
- És implicar-se sense perdre's.

No podem evitar els conflictes globals ni els grans canvis polítics o econòmics. Però sí podem decidir com ens hi situem. No es tracta d'aconseguir que el món no ens afecti, sinó d'evitar que ens desbordi o ens desconnecti. Es tracta d'escollir com ens afecta.

Aquesta elecció passa per mantenir una mirada crítica, però també per cuidar l'equilibri emocional. Passa per no renunciar a comprendre, però tampoc a viure. Si realment estem davant d'un nou ordre mundial, la pregunta no és només com serà aquest món, sinó quin paper hi tindrem nosaltres.

I potser la resposta no es troba només en grans decisions, sinó en una pràctica més quotidiana i profunda: mantenir la consciència. Consciència del que passa, però també de com ho vivim.
Consciència del món, però també del present. Perquè, en un context de canvi constant, potser una de les formes més importants de responsabilitat és aquesta: no deixar que el soroll del món ens faci perdre la capacitat de comprendre, de sentir i d'estar presents.

SECCIÓ “NO, NO M’HE FUMAT RES!

SANT JORDI ÉS MOLT MÉS DEL QUE SEMBLA

Autora: **Laura González**

Hi ha coses que passen cada any i que, tot i saber-les, ens continuen sorprenent. Sant Jordi n’és una. De cop, els carrers s’omplen, la gent surt, les llibreries bullen i sembla que, per un dia, tots ens posem d’acord en alguna cosa. I no, no és casualitat.

Per als catalans/es, Sant Jordi no és només una tradició bonica. És una mena de ritual col·lectiu que concentra tres coses molt potents: amor, cultura i identitat.

1. **LA ROSA** és, aparentment, un gest senzill. Però darrere hi ha una idea molt clara: expressar afecte. No cal que sigui una gran declaració. Pot ser una amistat, una complicitat, una relació familiar. Sant Jordi ens dona una excusa (o potser una oportunitat) per dir: “ets important per a mi”. I això, en un món accelerat, no és poca cosa.
2. **EL LLIBRE**, per la seva banda, no és només un objecte. És una aposta. Per la lectura, pel pensament, per la llengua, per la imaginació. És el dia en què la cultura surt al carrer i es fa visible, es comparteix i es regala. És un recordatori que la cultura no és accessòria, sinó una part essencial del que som.
3. I després hi ha **LA LLEGENDA**. El drac, el cavaller, la rosa. Pot semblar un conte antic, però continua tenint força. Parla de coratge, de lluita, de protegir allò que és valuós. I, sobretot, ens connecta amb un imaginari compartit que encara avui ens fa sentir part d’alguna cosa.

Potser el més interessant de Sant Jordi no és cap d’aquests elements per separat, sinó la combinació de tots. Perquè aquest dia passen coses que no són tan habituals: la gent ocupa l’espai públic, es generen trobades espontànies, es comparteixen recomanacions i converses. La ciutat es transforma i es fa més propera.

I sí, tot plegat és una mica caòtic. Hi ha cues, calor, gent per tot arreu, llibres que no saps si comprar i roses que s’acaben. Però és un caos diferent. No ve de la pressa ni de l’estrès, sinó de la vida compartida.

SECCIÓ “NO, NO M’HE FUMAT RES!

Potser Sant Jordi és especial perquè ens recorda alguna cosa que sovint oblidem: que l’amor, la cultura i la comunitat no són grans idees abstractes, sinó petites accions quotidianes.

I potser la gràcia no és només celebrar-ho un dia, sinó preguntar-nos què passaria si tot això no fos excepcional, sinó habitual.

Regala, passeja, dubta, encerta o falla amb el llibre. I sobretot, gaudeix del moment.

Feliç Sant Jordi!

(I no, no ens hem fumat res… només ens hem deixat portar una mica per la màgia del dia)

L' ASSISTENCIA PERSONAL SUPORT CLAU PER A PROJECTES DE VIDA INDEPENDENT

Autora:
Maite Ruiz

En aquesta ocasió m'agradaria donar a conèixer la figura de l'**assistent personal** com a suport clau, per poder fer realitat amb èxit els projectes de vida independent de moltes persones amb discapacitat.

Què és l'Assistència Personal? L'assistència personal és un figura que ajuda al fet que les persones amb discapacitat intel·lectual puguin viure pel seu compte i de manera independent.

Que volem dir viure de forma independent:

- És tenir el poder i control de la seva vida.
- És triar com vol que sigui la seva vida.
- És triar on viure i amb qui viure.
- És tenir els suports i ajuda que la persona necessiti.
- NO és tenir més suports sinó només els que necessito.
- És poder viure en la comunitat, on estan i viuen totes les persones.

L'assistent personal és un suport humà que és dirigit per l'usuari per poder fer tot allò que vol i no pot per raó de la seva discapacitat, és la persona amb discapacitat qui decideix i controla qui li presta el servei, què fa, com i quan ho ha de fer.

Entre les funcions de l'assistent personal està

- Millorar i garantir l'autodeterminació de la persona amb discapacitat, també quan aquesta requereix suports a la presa de decisions.
- Facilitar i portar a terme projectes de vida independent i de participació plena en la comunitat de manera més eficaç.

Quan no es donen la resta de circumstàncies necessàries per tenir una vida independent (disponibilitat econòmica, accés a l'habitatge, etc.), l'assistència personal garanteix l'autonomia de la persona tot i que no pugui emancipar-se de la seva família.

- Prevenir i evitar la institucionalització.
- Facilitar el creixement i empoderament de la persona amb discapacitat.

L' **ASSISTENCIA PERSONAL** SUPORT CLAU PER A PROJECTES DE VIDA INDEPENDENT

Tant el Comitè internacional sobre els Drets de les Persones amb Discapacitat, com la Comissió Europea i recentment el Govern Espanyol, destaquen la importància d'aquesta figura en la garantia del dret a una vida independent i d'inclusió en la comunitat recollit a l'article 19 de la Convenció.

La Convenció diu que l'assistència personal és una prestació i un servei que han de rebre totes les persones, sense importar el seu tipus de discapacitat i les seves necessitats de suport. També les persones que tenen grans necessitats de suport.

La llei reconeix aquest dret, però en la realitat molt poques persones amb discapacitat intel·lectual o del desenvolupament tenen assistència personal.

Malgrat ser un dret en aquest moment no es reconeix i es té molt poca informació amb relació a aquesta figura.

L'assistència personal és un dret que cal garantir

UNA GOTA DE **CALMANT** EN UN MAR DE **TRISTESA**

(En record de la Nancy i el Pepe)

Autora:
Esther Centelles

Anomenem “dol” (mot que ens remet a “dolor”) el període, més o menys llarg, que es passa després de la mort d’un ésser estimat o simplement proper. La mort, tant si és anunciada com no, ens sol deixar abatuts, indefensos, i sovint sense paraules per formular els nostres sentiments, el nostre dolor. És força habitual recórrer, en aquests moments, a algú amb el do de la paraula, a escriptors, que amb els seus textos i reflexions sobre el tema ens poden confortar i ajudar a trobar la manera de dir –i de dir-nos– allò que nosaltres estem buscant expressar. Aquesta és, també, una de les funcions –o utilitats– de la literatura que, com diu la poeta grega Kikí Dimulà (1931-2020), pot ajudar-nos “com una gota de calmant en un oceà de tristesa”.

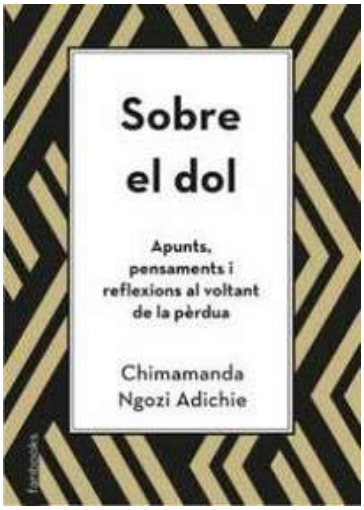

Aquest mes us recomano quatre llibres, de publicació prou recent, d’autors i autores de cultures i llengües diferents que afronten el dolor provocat per la mort d’algú estimat, un sentiment sens dubte universal.

“No sabem com suportarem el dol fins que el vivim” diu l’escriptora nigeriana Chimamanda Ngozi Adichie (1977), de cultura igbo, en el seu llibre “Sobre el dol” (1921), on parla de la devastació sentimental en la en la què la deixa la mort, que no es preveia imminent, del seu pare, a Nigèria, durant la pandèmia del coronavirus el 2020, mentre ella és a Anglaterra i no pot viatjar al seu país natal per acomiadar-se’n. Aquesta vivència la van experimentar, per desgràcia, moltes persones durant aquell període.

“El meu pare era jardiner. Ara és un jardí”. Aquest és el poètic començament d’“El jardiner i la mort“ (2025), de l’escriptor búlgar Gueorgui Gospodínov (1968), on parla també de la mort del seu pare. Aquesta és una mort anunciada: està malalt de gravetat i l’autor aprofita els seus últims temps de vida per apropar-s’hi i per entendre’l, i al mateix temps per acceptar el seu propi dol.

UNA GOTA DE **CALMANT** EN UN MAR DE **TRISTESA**

(En record de la Nancy i el Pepe)

La frase amb què comença el jove escriptor català Pol Guasch (1997) a parlar a “Relíquia” (2026) de la mort del seu pare té un to molt diferent: “Hauria agraït una nota”. Perquè, en aquest cas, la mort és un suïcidi que va corprendre l’autor amb només quinze anys i que li ha costat deu anys poder-ne parlar. El record d’un pare ja absent mentalment anys abans de morir i que se’n va sense ni un mot de comiat, deixa l’adolescent Pol en un estat de naufragi emocional que haurà de superar amb amor al pare i a ell mateix.

Per últim, un llibre d’una escriptora d’origen xinès però emigrada a EEUU, Yiyun Li (1972). El primer capítol d’“A la natura les coses simplement creixen”(2025) porta un títol: “No hi ha cap bona manera de dir això”. Això és el que sent l’autora, no una sinó dues vegades, quan li comuniquen la mort per suïcidi primer d’un fill de setze anys el 2017, i una segona vegada, set anys després, de l’altre fill de dinou anys. Aquestes morts deixen la mare al caire de l’abisme però amb tenacitat busca les maneres d’expressar allò que resulta inexpressable i ho aconsegueix, lluny de sentimentalismes fàcils. El darrer capítol del llibre porta per títol “Els fills moren, i els pares continuen vivint”, potser per seguir recordant amb molt d’amor, no exempt d’un gran dolor, la vida dels seus dos fills estimats.

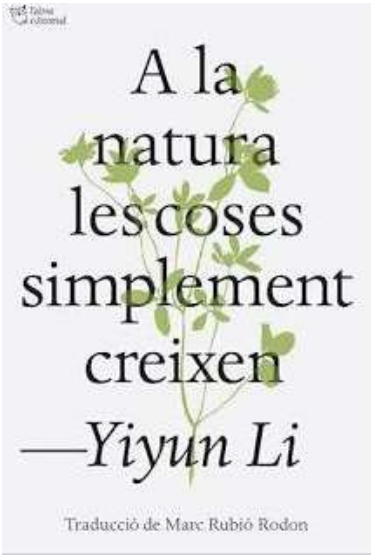

Acabo aquest text amb una observació que manllevode l’escriptora nigeriana: la pena, el dolor davant la mort és tal vegada la celebració de l’amor, perquè aquells que poden sentir pena de debò, és que han tingut la sort d’haver estimat.

POESIA

Autor:
Josep Batllori Corominas

Quan vaig tornar de la mili, em vaig presentar a un concurs de poesia. Em van demanar molts requisits: que si tantes línies, que no es podien sobrepassar els cinc folis, una mètrica ben concebuda, etc. Jo, la veritat, és que no vaig fer cas de totes les regles i vaig enviar la meva poesia en un sol foli.

El poema era curt i molt cruel; no vaig tenir temps de corregir-lo perquè les dates de lliurament se'm tiraven a sobre. Quan ja estava en mans del jurat, vaig pensar que no el llegirien per ser tan curt, mal estructurat i precipitat. Evidentment, no vaig guanyar i segurament devia quedar l'últim.

Ara he tornat a rellegir el poema i l'he corregit passats molts, molts anys. Segueix sent curt, però ara el missatge és el que volia donar-li en el moment de fer-lo. Vinga, a veure si us agrada:

"Foscor dels meus ulls, claredat d'idees, imaginació de mons fets només per mi. Aprenentatge suau de la nova vida interior. Descobriment de nous sabors, olors i sorolls mai trobats. Tristesa per aquells que m'ignoren i agraïment infinit per a aquells que em tracten com a igual. Foscor dels meus ulls, claredat d'idees, imaginació de mons fets només per a mi."

MARIUS I JEANNETTE: UNA ODA A L'AMOR I A LA DIGNITAT OBRERA

Autor:
Markox

Avui parlarem de la pel·lícula "*Marius i Jeannette*" dirigida per Robert Guédiguian, aquest director francès té una sensibilitat especial per retratar la dignitat de la classe obrera a Marsella, i potser aquest film del 1997 la seva obra més brillant i esperançadora.

L'estany de l'Estaque, a la Marsella portuària, no és només un escenari a les pel·lícules de Robert Guédiguian; és un personatge més, viu i bategant. A "Marius i Jeannette", el director ens submergeix en un realisme social que, lluny de ser pessimista, esdevé una celebració de la solidaritat i la vida quotidiana.

La història comença amb una trobada poc convencional: la *Jeannette*, una mare soltera que lluita per tirar endavant els seus dos fills amb un sou precari, intenta "emportar-se" uns pots de pintura d'una fàbrica abandonada. Allà es topa amb en *Marius*, el vigilant del recinte, un home marcat per les ferides del passat i una coixesa tant física com emocional.

D'aquest incident neix una relació de **la bellesa del que és quotidià**: un cafè compartit, una conversa al pati o el suport mutu davant les dificultats econòmiques.

L'èxit d'aquesta obra rau, en el **sentit de comunitat**: La pel·lícula ens mostra un veïnat on les portes sempre estan obertes. Els veïns discuteixen de política, comparteixen el menjar i s'ajuden en els moments baixos. És el retrat d'una xarxa de suport que sembla desaparèixer en les grans metròpolis modernes.

MARIUS I JEANNETTE: UNA ODA A L'AMOR I A LA DIGNITAT OBRERA

De l'**autenticitat dels personatges**: Ariane Ascaride (musa i parella del director) i Gérard Meylan doten els protagonistes d'una humanitat aclaparadora. Són persones reals, amb cicatrius, pors i una ironia molt mediterrània que els serveix de cuirassa.

I de l'**optimisme com a resistència**: Malgrat l'atur, la precarietat i el tancament de les fàbriques, Guédiguian aposta per l'amor i la felicitat entre en *Marius* i la *Jeannette* i el converteix en un acte de resistència política, el dret a ser feliç malgrat un sistema que ho posa difícil.

"*Marius i Jeannette*" és un "conte de barri" que ens recorda que la dignitat no es perd per viure amb poc, sinó per deixar de lluitar o per oblidar els qui tenim al costat. Una pel·lícula que, més de vint-i-cinc anys després, continua sent un bàlsam necessari per a l'ànima i un exemple de cinema compromès i humanista.

Per cert, Ariane Ascaride va guanyar un *César* (els Gaudí francesos) a la millor actriu l'any 1998 per la seva interpretació de la *Jeannette*, consolidant aquest film com un clàssic del cinema francès contemporani.

Cal fer la inscripció **abans del dimecres 8 d'abril** a la secretaria del centre o al correu electrònic ateneudivers@ateneudivers.cat

RÀDIO CALIU

DIJOUS **9 D'ABRIL** A LES **18:00H**

Al **local de l'Ateneu Divers** i en directe al nostre **canal de YouTube**

DIJOUS MASTERCLASS DE GRAFITTI

A càrrec de la Clàudia Tebar

DIJOUS **16 D'ABRIL** A LES **18:00H**

Al **local de l'Ateneu Divers**

Aprendrem sobre la tècnica del graffitti i farem un mural.

VINE AMB LA CREATIVITAT A TOPE!

PREU: Activitat gratuïta

Cal fer la inscripció **abans del dimecres 15 d'abril** a la secretaria del centre o al correu electrònic ateneudivers@ateneudivers.cat

DISSABTE
TEMÀTIC

DISSABTE **18 D'ABRIL** A LES **18:00H**

Al **local de l'Ateneu Divers**

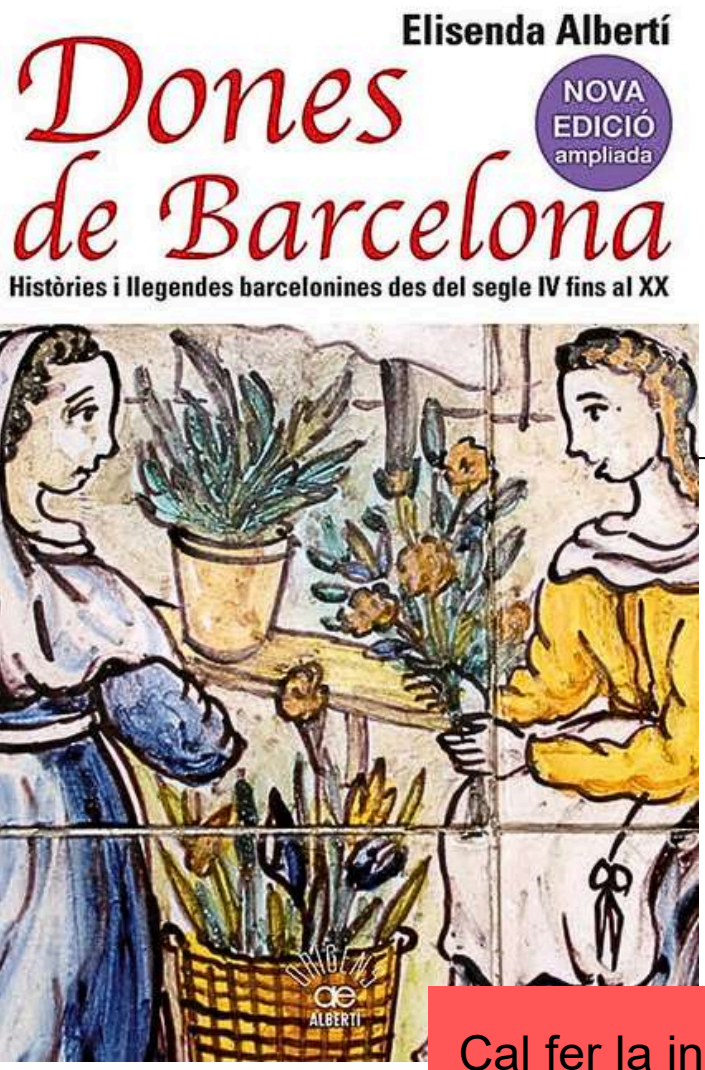

PRESENTACIÓ DEL LLIBRE "DONES DE BARCELONA" AMB L'AUTORA ELISENDA ALBERTÍ

L'autora ens explicarà llegendes i històries de Barcelona

NO T'HO PERDIS!

Cal fer la inscripció **abans del dijous 16 d'abril** a la secretaria del centre o al correu electrònic ateneudivers@ateneudivers.cat

PER FI ÉS DIVENDRES

DIVENDRES **24 D'ABRIL** A LES **18:00H**

CONCERT DE FOLK I CENDRA

Grup de música folk des de terres gironines

Al **local de l'Ateneu Divers** i en directe al nostre **canal de YouTube**.

Cal fer la inscripció **abans del dijous 23 d'abril** a la secretaria del centre o al correu electrònic ateneudivers@ateneudivers.cat

DIJOUS CABARET

DIJOUS **30 D'ABRIL** A LES 18:00**H**

ACTUACIÓ
D'IMPRO

ITC
IMPRO TRAINING CENTER
BARCELONA

Al **local de l'Ateneu Divers**

A càrrec dels alumnes d'Impro de l'escola ITC amb la seva proposta THE KITCHEN.

Cal fer la inscripció **abans del dimecres 29 d'abril** a la secretaria del centre o al correu electrònic ateneudivers@ateneudivers.cat

ABRIL 2026

@ateneudivers